

DÉLMAGYARORSZÁG

Alzponti szerkesztőség és kiadóhivatal Szeged,
Korona-utca 15. szám
Budapesti szerkesztőség és kiadóhivatal IV.,
Városház-utca 3. szám

ELŐFIZETESI ÁR SZEGEDEN
egész évre . K 24.— félévre . . . K 12.—
negyedévre . K 6.— egy hónapra K 2.—
Egyes szám ára 10 fillér.

ELŐFIZETESI ÁR VIDEKÉN:
egész évre . K 28.— félévre . . . K 14.—
negyedévre . K 7.— egy hónapra K 2.40
Egyes szám ára 10 fillér.

TELEFON-SZÁM:
Szerkesztőség 305 — Kiadóhivatal 836
Interurbán 305
Budapesti szerkesztőség telefon-száma 128—12

„Tisztességes kiegyenlítés.”

Beöthy Pál, a képviselőház alelnöke szerencsés kifejezést talált annak a feladatnak megjelölésére, mely a közeljövőben a magyar parlamenti pártokra hárul. Tisztességes kiegyenlítés: vagyis az ellentétek elsimítása, a szenvedélyesség kiküszöbölése, egyedül arra való figyelem, hogy a parlament, megszabadulván az obstrukciótól, visszanyerje régi tekintélyét, méltóságát, s a munkának, az ország érdekében való komoly tanácskozásnak, a törvényalkotásnak váljék színhelyévé.

Komoly a szó, amelyet a Ház alelnöke az ellenzékhez és kívált az ellenzék azon vezéralakjaihoz intéz, akik maguk soha obstrukcióban részt nem vettek, sőt az obstrukciót mindenkor élesen elítélték s legutóbb kétségek nélkül csak az izgalmas események hatása alatt, indulatból s logikai tévedés folytán foglalnak el olyan álláspontot, amely nemcsak a kormány és a munkapárt ellen való, hanem az obstrukció mellett is szóló, tehát egész multjukkal, felfogásukkal ellenkezik. Komoly és nyílt szívű a Beöthy Pál felhívása. Neki, akit diktátori hanggal vádoltak meg első beszámoló beszéde kapcsán, akinek szavaiba, épp úgy mint a Tisza István gróf nyílt levelébe, azt az értelmet csempészték be, mintha ellene volna a békének s az ősszel való megnyugvást mindenképpen megakarná akadályozni, kötelessége volt saját maga, a kormány és a munkapárt iránt, hogy e kérdésben való álláspontjáról hitvallást tegyen az ország színe előtt.

Beöthy Pál e kötelességének férfiasan felelt meg. Nem törődött azzal, milyen kommentárok fogadják majd békenyilatkozatát. Megszokott dolog az ma már, hogy ha békéről beszélünk, ijedt voltunkat hirdetik, ha meg nem beszéltünk róla, azzal rágalmaznak az ország előtt, hogy ellenségei vagyunk a békének. Az efféle bojtorkodás, mely beleköt mindenbe, akár mit mondunk, vagy cselekszünk is, amelynek az is baj, ha békét akarunk, az is baj, ha nem akarunk békét, nem befolyásolhat állásfoglalásában felelősségérzéstől áthatott, lelkiismeretes államférfiakat és pártot. Ahogy nem habozott a munkapárt, a mikor meg kellett mérkőznie az ország érdekében az obstrukció sarkányával, úgy a parlamenti rend biztosítása után sem törődik mellék jelenségekkel, hanem csak azt akarja szolgálni: a megbékélés kiegyenlítés művét. E tekintetben minden faktorban meg van a kétség és minden faktornak főfeltétele az, hogy a nehéz küzdelmekben elért nagy eredményt: a parlamenti rend biztosítása meg is maradjon.

E nélkül hasztalan lett volna minden harc hasztalan Lukács László miniszterelnöknek és Tisza István gróf házelnöknek minden önfeláldozása: enélkül béke nem lehet.

Különben a parlamenti rend újabb kockázatát maguk az ellenzék értékes elemei sem akarhatják. Erő és tehetség nem érvényesülhet maga és nem szolgálhatja az országot a tehetségtelennek és felelőtlenek garázdasága közepette. A Ház alelnöke helyesen appellált az ellenzék férfainak hazafias belátására, s helyesen jelölte meg, hogy a munkapárt harcának nem az volt a célja, hogy az ellenzéket törje le: csak az obstrukciót akarta kipusztítani. Tul ezen a határon nem ment, sőt eljárásával az ellenzéki bírálat szabadságát is biztosította. Az obstrukció ugyanis nemcsak a munkapárt szólásjogát, nemcsak a Ház határozatiszabadságát hanem az ellenzék szólásszabadságát is korlátozta. Emlekezzünk csak rá, milyen szégyenteljes dolog volt, amikor a Kossuth-párt és a néppárt felszólalni kívánó tagjainak a teknikázók bizottságától kellett engedélyt kérniük arra, hogy bírálatukat a véderőreformról elmondhassák. Ez az egy példa elegendő annak bizonyítására, hogy az obstrukció veszedelme nemcsak az országnak, nemcsak a kormánynak és a többségnek, hanem minden komoly tisztességnek, mindn komoly ellenzéki politikának is. Éppen ezért a „tisztességes kiegyenlítés”-ből elvileg ki van zárva egy: az obstrukció szabadsága. Minden egyéb szabadságot pedig az új rend nem korlátoz, hanem éppen biztosít, meg védi törpe és lelkiismeretlen pártfördékek visszaélései ellen.

Ilyen módon a kiegyenlítésben való közreműködés lehetővé válik minden olyan államférfinak köztük elsősorban Andrássy Gyula grófnak, aki a nagy harcon kívül állván, a parlament rendjének mega is hiva az obstrukciónak pedig elvi ellensége.

A törökszentmiklósi beszéd megjelöli a kiegyenlítés útját. Az ellenzéken áll akar-e járni rajta.

Kiderlen-Wächter nyilatkozata. Berlinből jelentik: Kiderlen-Wächter külügyi államtitkár, aki most Kissingenben van, egy barátjának az európai helyzetről hozzá intézett kérdésére azt felelte, hogy a helyzet minden irányban kielégítő és semmi tekintetben sem ad aggodalomra okot.

A budapesti francia főkonzul távo-zása. Fontenay vikomt budapesti francia főkonzult rendkívüli követté és meghatalmazott miniszterré nevezték ki. Bogotába, Kolumbia délamerikai köztársaság fővárosába.

Tarthatatlan állapotok a ragálykórházban.

— A főorvos lemondása. —

(Saját tudósítónktól.) Ilyenkor nyáron, mikor mindenfelé kísért a legveszedelmesebb ragályos betegség réme: a kolera, nagyon aktuális a szegedi ragálykórház ügye. Ezt az ügyet különösen aktuálissá teszi most az is, hogy a kórház kiváló főorvosa, Ruz Gusztáv dr., aki évekig vezette az intézetet, le akar mondani állásáról, mivel a szegedi ragálykórházban szerinte is tarthatatlan állapotok vannak.

Mi már hozzá szoktunk régóta ahhoz, hogy a szegedi kórházi viszonyokkal kapcsolatban mindig csak tarthatatlan állapotokról lehet hallani. Nincs talán az egész országban még egy olyan város, ahol annyira elhanyagolnák a közegészségügyet, mint éppen Szegeden. Nem lep meg tehát egyáltalán bennünket, amikor egy szakférfi: Ruz Gusztáv dr., aki egyébként a városi köz-kórház elmeosztályának vezető főorvosa, nyíltan a városi tanácshoz intézett átiratában kijelenti, hogy ilyen körülmények között kénytelen lesz lemondani állásáról. Nem csak arról van szó itt, hogy Ruz dr. kevesli az évi 400 korona fizetését, amit a várostól kap a ragálykórház vezetéséért, hanem arról is, hogy ez a régen nagy fontosságú intézményt nem lehet fenntartani a hatóság teljes nemtörődömsége miatt. Először ha a fizetést vesszük, ami még tiszteletdíjnak is kevés, akkor igazán csodáljuk, hogy Ruz dr. eddig is megmaradt az intézet élén. Mert tudnivaló, hogy a ragálykórház a város területén kívül fekszik. Oda gyalog nem lehet az orvosnak kimenni. Állandóan orvosi kezelés alatt tehát csak úgy lehetnének a betegek, ha a főorvos kint lakna a ragálykórházban: vagy pedig úgy, ahogy jelenleg is történik, hogy többször naponta kocsi kimegy az orvos.

Ismerve a mai általános drágasági viszonyokat, így már azonnal érthetővé válik, hogy évi 400 korona Ruz dr.-nak még kicsipénzre sem elég. Eltekintve tehát attól, hogy ő állására határozottan ráfizet és a köz-kórházban viselt fontos és nagy elfoglaltságot igénylő tiszte mellett még egy olyan mellékfoglalkozást is vállalt, amely minden szabad idejét lekötö, amely minden kényelmétől megfosztja, még a hatóság részéről méltánylásra sem talál. Ruz dr. már évek óta hangoztatja, hogy a ragálykórház szűk, rossz helyen épült és céljának egyáltalán nem felel meg. Ezenkívül a kórházban nem alkalmaz a város rendes ápolót, hanem ha kiűt a ragály, akkor úgy kell szerezni valahonnan teljesen tudatlan személyzetet, ha pedig nincsen ragályos beteg, akkor egyszemélyen elbocsátják a már betanított ápolókat.

Ezek az állapotok kényszerítették Ruz dr.-t arra, hogy a tanácshoz beadott kérelmében a bajok orvoslását kéje. Most, mikor igazán nagy és fontos szükség lehet a ragálykórházra, nem lenne szabad a hatóságnak egy pillanatig sem késlekedni, hanem kötelessége lenne azonnal teljesíteni a főorvos minden kérelmét, mert az bizonyára csak az intézmény javára volna.